

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

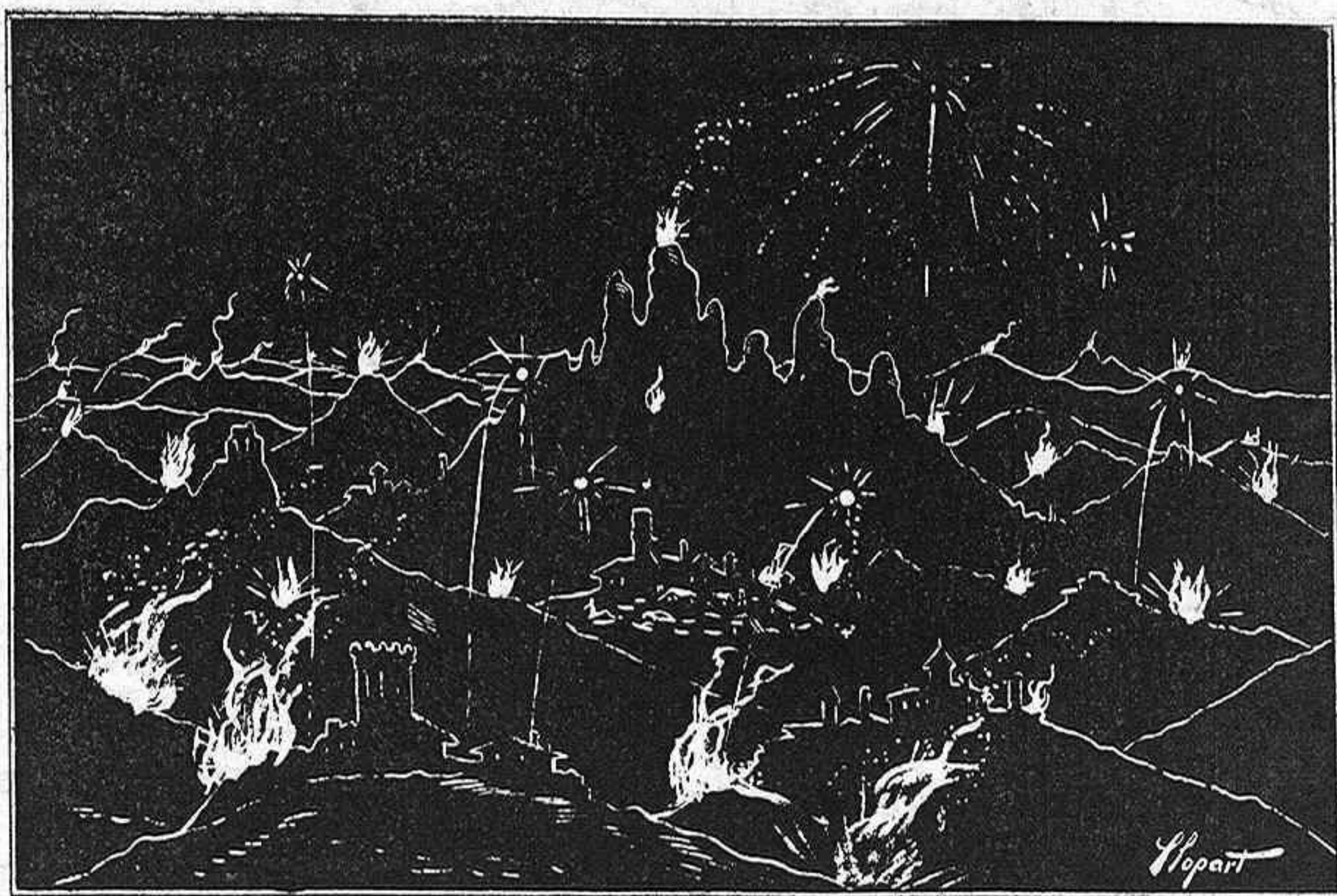
AIRIÑOS D'A MIÑA TERRA Á BARCELONA

La famosa rondalla gallega, acompanyada dels coros euterpenses, visita la estatua de 'n Clavé.

FOGUERADAS PATRIÓTIQUES

Son els ulls ab que cent pobles
guaytan el camí avensat;

son las cuquetas de llum
de la Solidaritat.

CRONICA

FOCHS Y LLUM

La festa de Sant Joan, de familiar qu'era, enguany s'ha fet patriòtica; de particular que havia vingut essent, s'es tornada colectiva. Ja no son sols las familias y els vehinats els que abrandan las fogueras en las eras de las masías y en las plassas dels pobles, vilas y ciutats: es Catalunya, la mare de tots, la que escalant las més altas montanyas las corona d'un cimall de flamaradas, que per una estona las hi prestan l'aspecte de volcans en erupció.

¡Hermoda nit la de Sant Joan!

Las fogueras culminants son la revelació d'un poble que s'es despertat y vetlla. En altres temps foren senys d'alarma: mes avuy, en plena pau, son salutacions cordials que mútuament se transmeten, á través del espay, els fills d'una terra que té una sola idea, un sol pensament y un sol impuls, xifrats en la propia redempció y en la redempció d'Espanya.

El culte del foch, herencia de las etats pretéritas, que ha vingut perdurant, á despit de las mudansas y renovacions dels temps, ab els misteris pagans de la nit bella entre las més bellas, que 'l cristianisme, impotent pera desterrarlos, ha tingut que admetre, enguany el nostre poble l'ha dedicat á la reverenciació de la patria catalana, escullint per aras las majestuosas cimas de las montanyas.

¡Hermoda nit la de Sant Joan! ¡Nit de gaubansa, nit d'alegria entre las més alegres!

La satisfacció interna y l'alegria serena forman la característica del gran moviment iniciat á Catalunya. Satisfet y alegre celebrá 'l poble catalá la memorable festa del 20 de maig, que podia haver sigut un'ayrada protesta y fou una manifestació esplendorosa d'agrahiment y de civisme. Ab igual

satisfacció y ab la mateixa alegria encengué diu menje al vespre las fogatas que, segons la vella tradició, encalsan á las bruixas y destruheixen las malas arts y els encisos malastruchs. El nostre poble está satisfet y alegre, porque té esperansa y se sent fort.

La revetlla de Sant Joan ha vingut á ser una nova festa del homenatge.

* * *

Catalunya, orgullosa de la Solidaritat, segueix anhelant la gran campanya dels seus representants en las Corts espanyolas.

¡Representants nostres... dignes, digníssims de la confiança que en ells té depositada el poble catalá!... Sols Catalunya pot avuy parlar aixís. Sols aquest poble que 'ls impulsa y que 'ls inspira, donant una prova evident de qu'es possible á Espanya, lo que 's creya que no ho era: l'exercici de la popular soberania.

Catalunya está satisfeta d'ells, porque veu que compleixen la seva delicada missió, y sab que no s'apartarán ni una polzada del camí del deber y del honor.

Els no han anat á Madrit á fer mérits pera buscar profits personals, sino á revelar clara y diáfana ment l'estat de la conciencia catalana y á reclamar que siga satisfeta. Ells no han anat á contaminarse en l'ambient corromput del favor y la explotació, sino á desinfectar aqueixa atmósfera ab sos accents virils de sinceritat. Y just es confessar que han comensat la seva tasca baix els millors auspicis.

Mirats, en un principi, ab odiós rezel, després ab femenina curiositat, han lograt á la fi ferse escoltar, y aixó sols representa ja una gran victoria.

Els que 's figuravan que anirian á las Corts á promoure grescas y armar conflictes han hagut de desenganyarse. Mal haurían obrat si, tenint tanta rahó com tenen, l'haguessin compromesa impremeditadament sacrificantla á momentanis efectismes teatrals. Son catalans y tenen seny. Ideas sustentan y

saben exposarlas. Alguns s'han revelat oradors de forsa, plens d'aquella eloqüència sana que en lloch de las flors conceptuosas ostenta els fruyts del pensament. Aixís, tal com ells ho han fet, se discurseja en els Parlaments d'Europa, dels quals están excluïts els retòrics y els sofistas.

Y han dit tot lo que tenían á dintre, fins alló que sols al insinuar-se era avants d'ara acullit ab lla-druchs y ab insolencias. Ni las aspiracions més radicals del nacionalisme exposadas clarament, neta-ment, sense eufemismes, han pogut ja ser tatxadas de separatistas.

¿No significa aixó sols una victoria inmensa? ¿No es aquest un nou pas molt decissiu que s'ha donat per' arribar á lo més íntim de la consciencia espanyola y posarla d'acort ab las nobles, santas y redemptoras aspiracions de la consciencia catalana?

En aquella brillant exposició d'ideas, feta pels representants de tots y cada un dels grups de Solidaritat catalana, no han tingut serios contradictors. Ni'l mínimum de la coincidencia solidaria concretat en el manifest del Tívoli, que de moment uneix á tots, ni l'aspiració particular de cada agrupació que representa una gloriosa tasca pera l'avenir, que deurá ser confiada, com totes las grans reformas, al laboratori de l'activitat popular, han pogut ser contraditas sériament pels representants de las oligarquías, sorpresos y mal preparats y sentint com senten remoures la terra que 'ls aguanta.

S'han limitat tan sols á exposar algunas vague-tats, fer certas manifestacions d'apariencia falague-

ra—nosaltres pensém com vosaltres: nosaltres també la volém la felicitat d'Espanya: també'n som d'ene-michs del caciquisme: ja veureu com dintre dels nos-tres projectes tot se resolt en bé;—vana fraseología pera sortir del pas, que ni á cant de sirena arriba, limitantse á ser, tot lo més, excusas de mal pagador.

¿No ha d'estar Catalunya contenta y orgullosa dels seus representants?

Un darrera del altre han brillat com estrelles en el cel de las nostras esperansas l'Abadal, l'Hurta-do, en Pí y Arsuaga, en Puig y Cadafalch, en Sunyol, en Ventosa y Calvell, en Vallés y Ribot, en Maciá...

¡Quín tresor més rich d'inteligencia y de bona volun-tat al servey dels grans ideals de la terra catalana! Y darrera de las estrelles ha eixit el sol irradiant, en las paraulas valentas, severas, inspiradas, del gran patriota, del admirable vident, del insigne Salmerón. El seu monumental discurs del dimecres, tot llum de vida y calor de veritat, constitueix el primer capítul de la Historia de la Espanya nova. Lluminós y alentador, ha posat de relleu las des-venturas passadas y las miserias presents, ab una forsa de crítica abrumadora; pero al ensemps ha fet resplandir els horisóns visibles del avenir, l'únic que 'ns cal alcansar pera salvarnos. Espanya ja no anirá més á las palpentas, y tots els obstacles de mala lley que s'interposin en el nostre camí serán arrollats.

Recapacitem, catalans. Mirém un moment enrera, y veurém la inmensa distancia recorreguda. D'aquell foch d'incendi de la trista nit del 25 de novembre,

DON ALACANDRO, BARBER

—Mentres hi haji qui 's deixi pendre 'l pèl... ¡viva la rrevolución... peliaguda!

L' ENDEMÀ DE SANT JOAN

—Aquí tenen un minyó que ha perdut miserablement la nit... dormint.

en quals flamas se cogué la odiada lley de las Jurisdiccions, n' ha eixit tot: els llumenars espléndits que brillan avuy en el Parlament espanyol en honor y bé de Catalunya y las gloriosas fogatas que 'l poble catalá ha encés enguany en el cim de las més altas montanyas de la terra, fent que las flamas, ab sas llenguas de foch, proclamessin la unitat d' ideas, de sentiments, d' aspiracions y de voluntat l' ánima ardida de Catalunya.

* * *

Y ara, á Valencia, á la germana volguda que 'ns ha obert els brassos.

Catalunya, ab una estreta abraçada, li comunicará el foch de la fé y del entusiasme. Y ja serán duas las regions disposas á lluytar ab tota l' ánima pels ideals autonomistas, que representan la salvació d' Espanya.

P. DEL O.

Á L' AYMANT

En l' hora callada que al mon tot reposa
y arreu llampeguejan els llums de la nit
quan l' ánima á solas entona joyosa
cansóns que l' enlayran fins dalt l' Infinit.

Recordo ab tristesa que foll de temensa
ben lluny de ma terra sospira un amor
y tota penosa desvetillo la pensa
que vola lleugera cap dins la foscor.

Si donchs algun día l' ayret de vesprada
besante la cara consol té ve á dú
allunya aqueix dupte, que 'n son de ta aymada
petóns amorosos llensats sols per tú.

JOSEPH MONCLÚS

ELS LLUMS DEL PASSEIG DE GRACIA

La verbena de Sant Joan, entre deu y onze, mentre donava pacíficament un tom per aquesta hermosa vía, gloria del populós barri gracienc y orgull de la nostra ciutat, vaig toparme ab el Quimenez.

¿No 'l coneixen?.. Ja es extrany. Perque al Quimenez el coneix com qui diu tothom. Potser no hi ha en el *cuervo* un altre municipal dotat de tan raras qualitats d' observador, ab ribets de moralista. Sense deixar de buscársela per l' ombra, com tot guardia que s' estima una mica, el Quimenez mira, compara, reflexiona y en certs moments fins se llena á filosofar, ab una originalitat de criteri que per ells voldrían molts d' aquests sabis qu' escriuhen llibres... que ningú llegeix.

Al véurel aquella nit, ab una llambregada vaig comprendre que 'l trobava en un moment de frenética activitat cerebral. Plantat, la vista clavada als peus, bellugava el cap ab el moviment característich del home que acaba de treure de las sevas reflexions una conseqüencia desagradable.

—¿Y donchs, Quimenez?—vaig dirli, decidit á *interviewarlo*, com acostumo á ferho cada vegada que 'l pesco:—¿Qué li passa que 'l veig tan motxo?

—Nada!.. Pensava en eso de los llums del paseo, y me decía á mí mismo que el Achuntament, al poner aquí tanta iluminació, ha hecho un disbarat como una casa.

—¿Qué vol dir? ¿Qu' están mal colocats?

—Quiero decir que esos mecheros Auer y esas farolas eléctricas serán la mort del paseo bajo el punto de vista nocturno.—

Vareig quedarme mirantme'l, verdaderament desorientat.

—¡La mort!.. ¿Creurá que no l' entençh?

—¡Ah!—va fer el municipal ab una rialleta no exempta d' ironía:—Es que V. no filosofa ni chutcha las cosas mirándolas del derecho y del revés como hace siempre un servidor.

—Es veritat. Del dret y del revés, jo no més hi miro las americanas, per veure si 'l sastre me las ha forradas al meu gust.

—Pues, créame, acostúmbrese á mirarlo así todo. Verá V. qué sorpresas experimentará á cada momento...

—Com, per exemple, la que 'm dona ara ab aixó que 'm diu dels llums.

—Sí, señor. O sinó, vamos á cuentas. ¿Para qué la ha puesto el Municipio esa iluminación?

—Pera que la gent s' hi veji forsa.

—Pero ¿qué chent? ¿La que va y viene de Gracia? ¿Los vichilants? ¿Los cocheros?

—No. Jo suposo que aquest esclat de llum está destinat al públich en general, als aficionats á pasar aquí la vetlla durant els mesos d' estiu, als habituals concurrents á n' aquestas cadiras...

—Pues aquí está el error de los que tal pensamiento han concebido. Esa abundancia de llum, lejos de atraer á la chent, la esquivará, la ahuyentará, la apartará de este ameno paseo.

—¿Per qué?

—Pero... ¿V. no sabe el obchecte que trae aquí á la machoría de los aficionados á esas reuniones nocturnas?... Aquí se viene á festechar, á cultivar el *flirt*, como decía el año pasado un chove que muchas noches se iba sin pagar el asiento. ¡Se está tan bien, se deslizan tan dulcemente las horas al lado de una mujer hermosa, bajo el toldo arrullador de estos árboles, entre cuyas verdes ramas juguetea la brisa saturada de perfumes!...

—¡Quimenez!—vaig exclamar, tot admirat:—¡No descarrilém!...

—Tranquilícese V.; esto no es mío: lo leí en una novela que me prestó un supernumerario que fué expulsado del cuerpo por demasiado fantasioso.

—En fí; diu vosté que la gent...

—Eso: la chent viene aquí, no tanto á tomar el fresco como á entregarse á las expansiones que Cupido inspira... También es de la novela del supernumerario. Ellos se acercan á ellas, ellas les escuchan arrobadas, la pasión fermenta... y las mamás badan ó lo hacen ver, con el noble propósito de animar á los chóvens...

—Corrent; pero ¿quina relació tenen ab tot aixó els auers y las farolas eléctricas?

—¿Quina, dice?... ¡Oh inocencia inverosímil! ¿Usted ignora que el amor es enemigo implacable de la luz?... ¿V. no sabe que el misterio y la sombra son los mejores aliados del galanteo?... Soy gato viejo y entiendo mucho de estas cosas. ¡Ah! Deje V. que los políticos pidan luz y taquígrafos. A ellos puede acaso convenirles eso. A los enamorados no: los enamorados no quieren taquígrafos, ni luz ni nada que lo parezca.

—Vaya, vaya!...

—Además de eso—va afegir en Quimenez cambiant de tó—hay otra consideración á hacer, contraria también al derroche de alumbrat que en el paseo se observa. A favor de una semi-obscuridad, podía venirse aquí un poco de trapillo, con el vestido más ó menos ajado, el sombrero pansit, el calzado en completa decadencia; pero... fíjese V. ahora: un farol de gas cada veinte pasos, un arco voltaico cada cuarenta... ¿Cómo sentarse en estas sillas si no es vestido de pontifical, con un traje elegante, á la moda, nuevecito?...—

MIRANT LA LLISTA DE LA RIFA

—La primera, á Madrid; la segona, á Madrid; la tercera, á Madrid... Vaja, després dirán si Barcelona vota contra tot' aquesta llopada del centro...

Las reflexions del digne guardia no 'm semblavan del tot desafortunades.

—¿Creurá, Quimenez, que casi casi m' ha convensut?

—¡Ya lo sabía!... Por algo, observando y rumiando, paso yo horas y más horas, mientras llega la de plegar!...

—En resúm, que ab la qüestió d' aquest alumbrat, l' Ajuntament, pensantse senyarse...

—Se ha sacat els ulls, y tras haber gastado un grapat de cuartos, ha convertido el Paseo de Gracia en un desert.—

Ab el seu gesto vaig coneixe que la conferencia havia terminat. Veritat es per xó que si en Quimenez feya cara de no voler enrahonar més, tampoch jo creya convenient allargar la conversa.

Al amigo y al caballo, no cansallo.

Y al filosof, per municipal que sigui, menos.

A. MARCH

MORIRÉ CANTANT

Res me fa que no m' estimis
mentres jo t' estimi á tú;
mentres puga lo teu rostre
contemplar á n' el meu gust
y sovint enmirallarme
ab tos ardorosos ulls
que 'l foch de ton cor retratan
y los teus sentiments purs.
Poch m' importan tos desprecis
si m' encanta ton enuig.
Quan te posas enfadada
es quan ton rostre més llú;
llavors en las tevas galdas
dugas rosetas hi dú
y ab ellas captivarías
al més insensible eunuch.

Si volgués deixar d' aymarte
no podrías pas, t' ho jur...
Devegadas entre somnis
t' oviro allá lluny, molt lluny,
en el cel de la poesia,
lluhint corona d' or pur
voltada de flors hermosas
y de finíssims perfums.
Jo prou que miro ab frisansa
de pujarne cap amunt...
imés ay! me faltan las alas;
te vull cercar y no puch;
tots els esforços que fassi
per dissort resultan nuls.
Tú ets estel qu' en el cel brilla
y jo soch un miser euch.
En el álbun de ta vida
me trobas á l' últim full
y trobantme cap á l' últim
jencar me tens en desús!...
Res me fa; seguiré impávit
aymante, esperant l' indult.
Mentres me resti de vida
un átom, cantarne vull
tas qualitats, ta bellesa
y tas gracias en conjunt.
Moriré cantant tas gracias,
cantaré per darte gust;
moriré cantant, hermosa,
si es que avans no 'm quedo mut.

J. CATALÁ Y CARBONELL

GLOSARI

El glosador de LA ESQUELLA també ha volgut ser noucentista. Ha volgut fer una setmana de senyor i anar aon van els Ciutadans noucentistes. El glosador es va disfregar de levita, i pera començar el noucentisme se'n va anar a l'Exposició d'Arts Plàstiques. Com que'l glosador no s'assembla ni al senyor Sanllehy, ni a n'en Pompeius, ni a n'en

EXPEDICIÓ DELS CATALANS Á LA CIUTAT DEL TURIA

—¡Visca Catalunya!...
—¡Visca Valencia!...

NOVA GANADERIA

—¡Caracoles!... Cualquiera se mete ahí dentro á lidiar ezos bichos!...

Lerroux, ni a cap diputat solidari, ni a ningú de cara noucentada, que són les soles cares que coneixen els porters del Temple de l'Art Plàstic, va poguer entrar amb un carnet que li havia deixat un amic, que l'havia emmetllevat a un altre. Un cop dins, va cercar el senyorio. Hi havia cinc mil Ciutadans am les seves corresponents Ciutadanes, però'l senyorio no era allí. El senyorio no havia entrat o havia sortit. Els homes anaven massa mudats, per ser senyors, i les dames duïen massa plomes.

El glosador, allavors, va badar. Oh, el badar! Li agrada tant badar, a n'el glosador! No va badar a davant dels quadros perquè eren vuitcentistes i pico; no va badar a davant de les estatuës: oh Fidies!, tu ja m'entens per què; i no va badar a davant dels dibuïxos perquè no tenia badera. Al glosador li agrada la música, i sobre tot, com a Santa Cecilia, com a Cesar Franc, i com al mestre Comerma, li agrada la música d'orga; i com que va veure una orga immensa, ampla i espessa de canons, que anaven de dalt a baix d'aquells triangles fracmasò-jònicos que hi ha en el Palau de l'Art, va esperar que l'orga toqués. L'orga no va tocar en tota la tarda, i és que no podia tocar, i el glosador va saber per què. Aquella orga era com Manila en el temps de la desfeta. Tenia canons, però no tocaven. Mentres eren muts eren magnífics, però quan havien de tocar estaven roncs. Un cop, segons conten el vuitcentistes, va tocar mitja hora, i va parar-se, i la van estar adobant mig any; al cap de mig any hi van tornar, i encara no va sentir l'organista que li posava la mà a sobre, el rubor va tornar a parar-la, i no ha tocat més!, que se sàpiga. Cada cop que toca val cinc mil vuit duros. Cinc mil d'arreglo de canons i vuit d'artiller, i sia d'organista.

Veient que'l senyorio no era allí i que no podia sentir tocar l'orga, el glosador va sortir. I, oh bons déus fami-

liars!, en sent al carrer en va trobar una, d'orga. Aquella sí que tocava, oh redéus! No tocava ni Vincens d'Indy, ni Dukas, ni senyor Nicolau, ni Debussis! Tocava un tangué sicalíptic, però am quin dalit, am quin presto, am quin vivace!, am quin desfici de walkiria! « Organista, — digué'l glosador a l'organista popular, tot malmès per la comparança. — Cada quant se vos espatlla aquesta orga? » « Mai », va respondre l'organista paté. « I com és que l'orga d'aquí davant aixís que la toquen ja s'atura? » « Perquè deu tenir el canons embuçats. » « I què fariau pera desembuçar-los? » « Hi posaria manubri, i tocaria com la meua. » Oh clarivident organista!, va pensar el senzill glosador, que bé parles pràctic i com ets un home d'acció! Per escoltar tant poc com escolten, els cinc mil senyors de la Ciutat, am les seves cinc mil senyores que van al Palau de l'Art, ben bé ja n'hi ha prou amb un manubri. És barato, és segur i parla clar. I certa gent, parlant clar, s'entenen!

* * *

L'endemà, el glosador se'n va anar a l'Hípic pera veure si hi trobava aquells senyors. Fins hi va anar en cotxe, el glosador. Fins hi va anar am cotxer, el glosador, i amb un amic del cotxer que l'havien disfregat de lacaió. Pera arribar fins a l'Hipòdromo va tenir de passar molt fanc negre, i molts chateaux amb una branca de pi, i molts restaurants que'n deien La Puda. Per fi, arribà en un camp llaurat, que hi havia hagut enciams feia pocs mesos, i ahont hi havien fet unes tanques am fustes de barana vella, un emvelat que'n deien tribuna i una tenda d'aigua i anís am quatre tauletes a l'eixida. El glosador, vestit de senyor, va entrar i va comptar els altres senyors que hi havien. N'hi havia doscents vuitanta un, de més o menys senyors, posant-hi al mateix glosador, que sab del cert que no n'és ben bé. Un cop van ser tots a sota'l toldo, es van saludar els uns a n'els altres, qui amb un somris, qui am dos somriures, i van sortir uns joves a cavall, vestits am casaca vermella. El glosador i els doscents vuitanta senyors ja n'havien vist d'aquelles casaques. Les havien vist en un cromó, les havien vist am cinquanta goços, seguint un ciervo que corria i es ficava de potes en un lago. Allí no hi havia lago, ni ciervo, peròls corredors van saltar marges com si a darrera hi hagués el

LA BONAVENTURA

—Oye, chatol Hay una morena muy guapa, y muy bravía y muy echá p' alante que te dará muchos disgustos...

—¡Ja la coneix! Es la Solidaritat Catalana.

ciervo. Ningú va aplaudir, per por de quedar malament. El cromo no ho explica en el moment que s'ha d'aplaudir, i és molt exposat el comprometre-s, quan se vol fer de senyor. Quan en van haver corregut una dotzena, el glosador i els doscents vuitanta vam tornar a agafar el cotxe i vam anar al passeig de Gracia. Allí hi tornavem a ser tots. A la primera volta ens vam saludar; a la segona ens vam somriure; a la tercera ens vam mirar, com qui diu ja'ns hem vist tres vegades; i a la quarta ja... ens vam fer fàstic. Els senyors tampoc hi eren ben bé allí. Es veu que devien ser en el Tiro.

* * *

El glosador va anar al Tiro, i també's va trobar amb els mateixos. Els va tornar a comptar, i no n'hi faltava ni un. Allí'l cromo era'l colomí. El glosador en va veure matar uns quants, va perdre vuit rals en una posta i se'n va anar cap a casa sabent els senyors que hi han a la Ciutat: doscents vuitanta en actiu servei, sense algun malalt que's deu quedar a casa.

* * *

El glosador, en sent-hi a casa, s'havia encomanat el Noucentisme, i també va volguer ser Arbitrari. Tenia dos colomins a la cuina i els va engegar dos tres de carabina. L'un colomí va morir en sec; l'altre va espeternegar deu minuts, va fer anar les ales, va tremolar, però per últim va torçar el coll i va morir-se, i el glosador ha quedat champion de la cuina. Com tants altres champions d'Espanya.

XARAU

Hostes simpátichs

Dugas visitas ha rebut aquests días Barcelona; dugas visitas que 'ns omplan de goig, porque 'ns donan ocasió d'extrényer els fraternals llassos que 'ns uneixen á una llunyana regió espanyola y á la sempre volguda Fransa.

La rondalla del Ferrol *Airiños d'a miña terra*, vinguda el diumenje, y la banda del segon regiment d'enginyers de guarnició á Montpelier, arribada el dilluns, se troban entre nosaltres.

Tot Barcelona—no hi ha exageració en dirho aixís—presenciá la entrada de las dugas simpáticas corporacions, que han sigut aplaudidas y festejadas com se mereixen y ab la sinceritat que posa sempre la ciutat dels comtes en las sevas manifestacions.

Airiños d'a miña terra assistí el dilluns al concert matinal donat al Tívoli per la societat *Euterpe*. ¡Quín espectacle més hermós el de la presentació de la famosa rondalla gallega en el popular teatro! La ovació que 'l públich va tributar als ferrolans sigué de las que no 's borran de la memoria dels que tenen la sort de presenciarlas.

També la banda francesa ha sigut aplaudida en tots els actes en que ha pres part y obsequiada ab carinyós entussiasme.

Rebin uns y altres la expressió del nostre afecte.

LA ESQUELLA allarga una má á Galicia y un' altra á Fransa.

MARCELÍ ALBERT

Agitador y capitost del moviment dels viticultors del mitjdía de Fransa y que tant ha donat que fer al govern de M. Clemenceau.

TÍVOLI

La simpática Gurina tingué una espléndida funció de benefici, cantant com ella sola sab las sarsueletas *El mozo crío*, *El puñao de rosas*, *La rabalera* y *Doloretas*.

Obsequiada ab molts regalos y una pluja de flors, el públich, en aixó una mica massa impertinent, la obligá á fer gala de las sevas qualitats oratorias, que no arriban de bon tros á las artísticas. D'altra manera, en lloch de cantar sarsuelas á Espanya, se'n aniría á Finlandia á ferse elegir diputada.

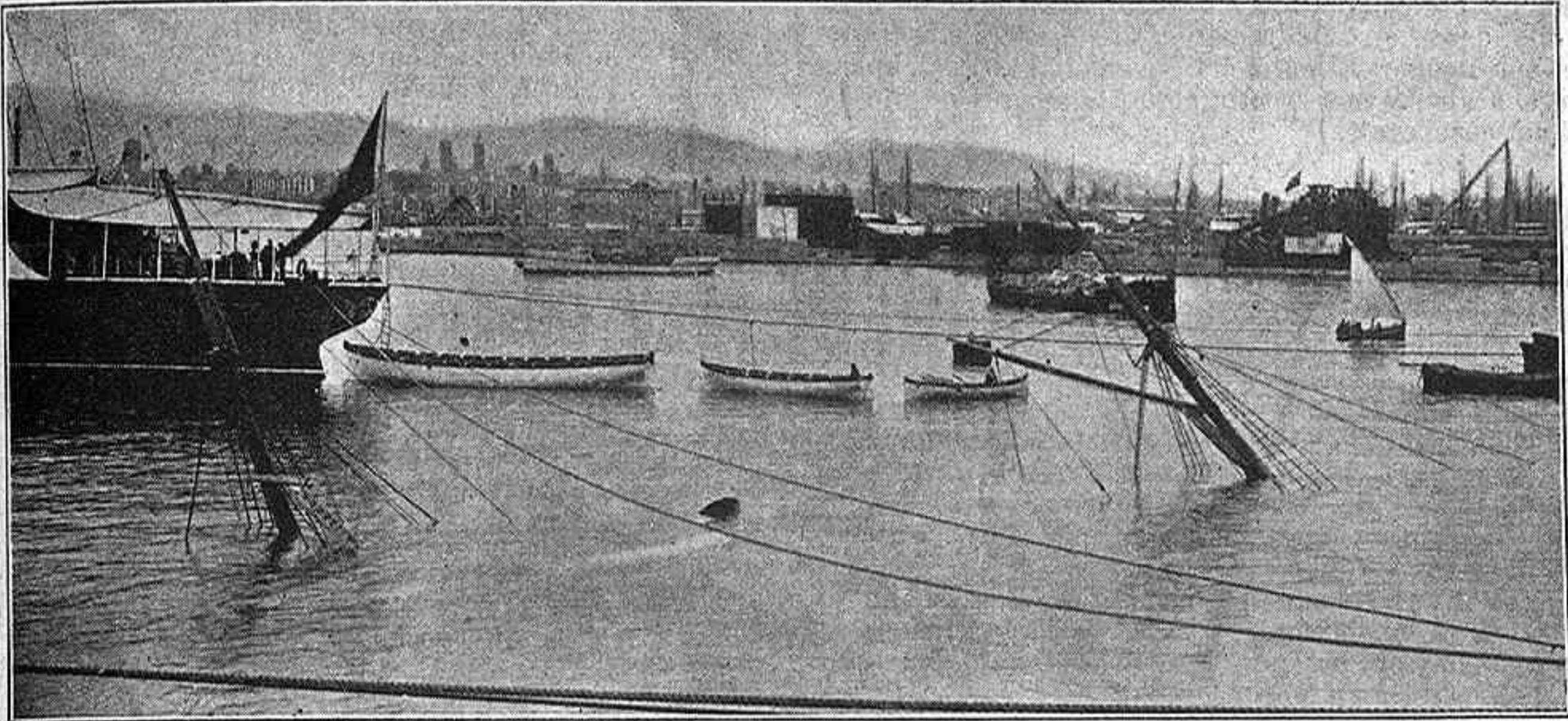
* * *

L'estreno de *Ninon*, comedia lírica en 1 acte dels senyors Fernández de la Puente y Allen-Perkins, música

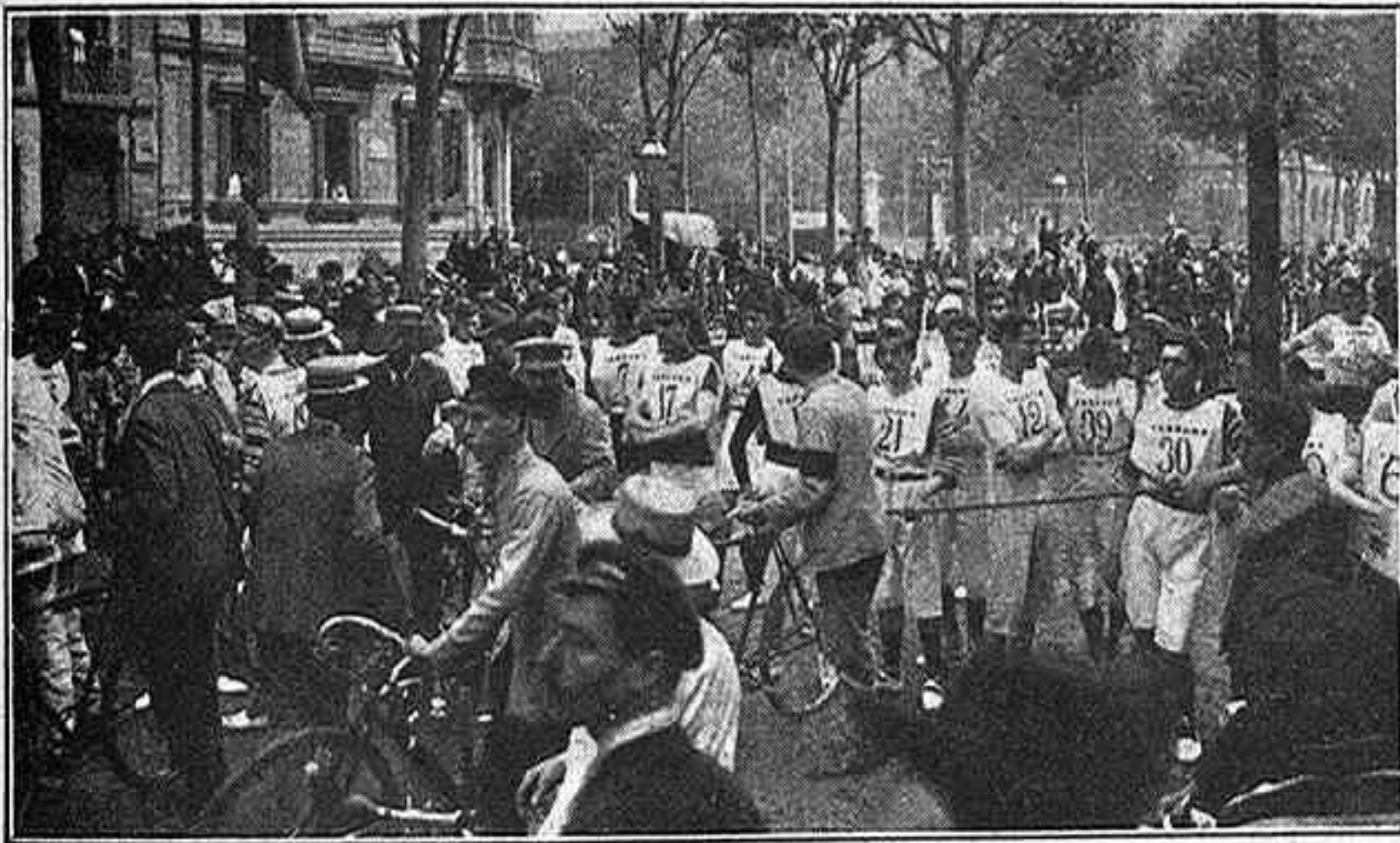

LA SENMANA GRÁFICA

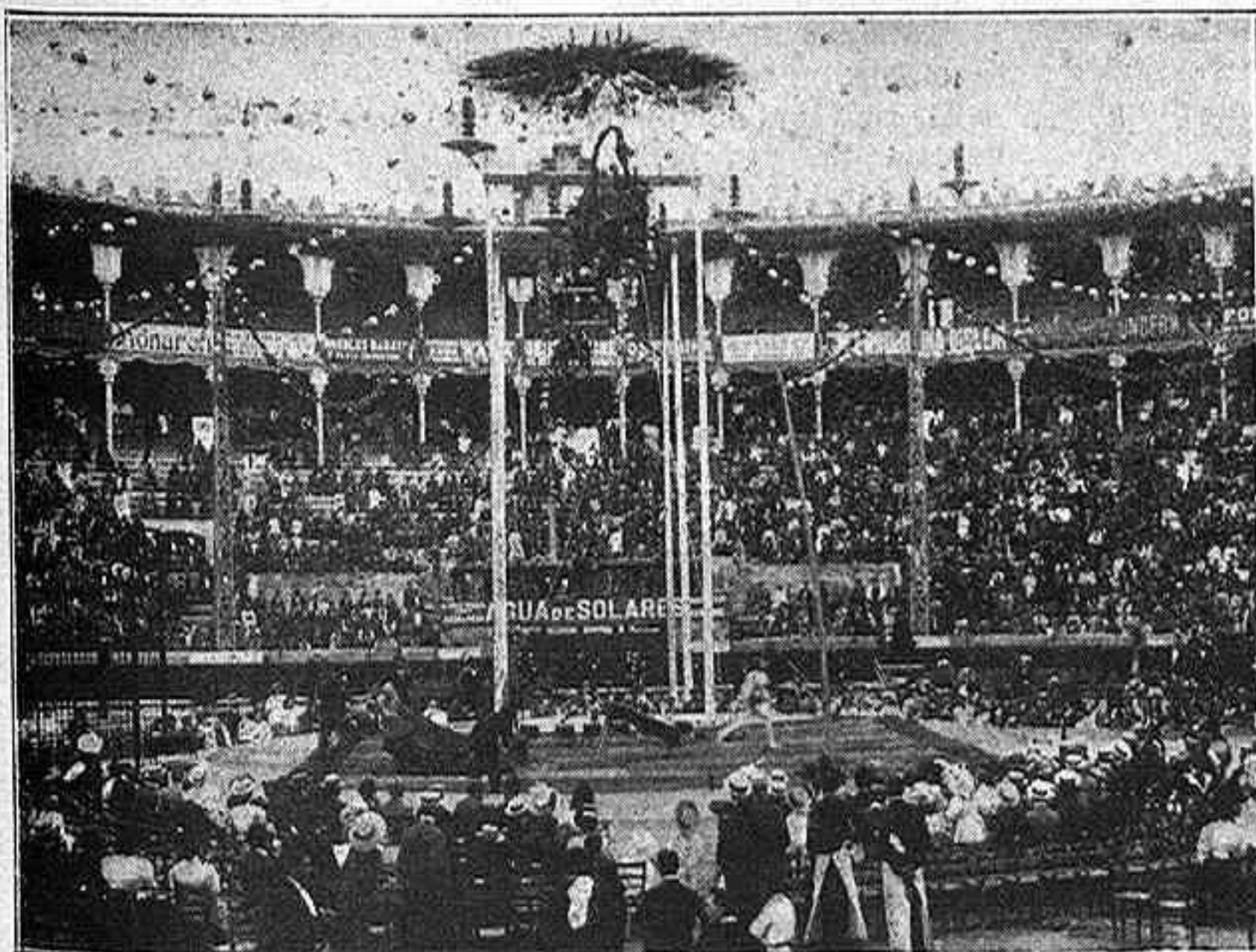
Situació en que ha quedat el vapor *Castro*, tirat involuntariament á fons dintre del port de Barcelona pel vapor *Primero*.

Carreras á peu, verificadas durant las últimas festas. (Momentos avans de la sortida, á la plassa de la Universitat.)

MEDALLA CONMEMORATIVA de la Assamblea Regional Valenciana.

Las Arenas de Barcelona, convertidas en Circo Equestre.

Modelo de A. Parera Encunada per D. Rodriguez y C.^a

del mestre Chapí, aportà gran concurrència simultàneament á aquest teatro y al *Nou*.

Es una obreta pera tots els gustos, donchs de tot hi ha en ella, desde el dúo dramátich més exaltat, fins al couplet més lleuger. El públich la va escoltar ab gust, aplaudint al acabar y fent repetir alguns números de música bastant ensopegats.

NOVETATS

Dintre 'l género melodramátich, *El Ladrón* es una obra ben acceptable. El seu argument interessa desde 'ls primers moments; las escenas culminants son sempre inesperadas y aixó fa que al acabament de cada un dels actes primers el públich quedi satisfet y desitjós de continuar desenredant la *madeja*.

Se coneix que l' autor, Henry Bernstein, es un gran constructor; ell no profundisa en els caràcters dels seus personatjes, fent cas omís dels mitjos tons que tan relleu donan á la moderna psicología dramática, pero domina el gran ressort de la emoció pera sugestionar brillantment á las masses espectadoras.

Per altra part, es aquesta una de las obras que millor interpretació ha obtingut. Tant la Sra. Guerrero com els seus companys hi posan tot el seu saber, resultant en detall y en conjunt un meritós treball.

BOSCH

Un'altra traducció castellana: la de *Sansón y Dalila*, de 'n Saint Saëns. Res tindriam que objectar si la traducció sigués tan sols mitjanament discreta; pero no essentho ¿per qué no cantar l' obra en francés ó en italiá?

En ella s' hi distingeixen la Sra. Julibert y els senyors Costa y Pascual, la orquesta y els coros.

Impossible sembla que á uns preus tan económichs com els que regeixen en aquest teatro se pogan posar obras tan ben presentadas y interpretadas ab tant esmero.

Aixó sols se veu á Barcelona.

Pot ser car el menjar y tot lo de primera necessitat; pero pera divertir-se á poquíssim preu, no hi ha pas al món un'altra ciutat com la nostra.

CÍRCOL DE PROPIETARIS (Gracia)

De bona gana donariam un concret judici de la obra *Els Oposats*, estrenada darrerament; pero, á aquest drama li passa lo que á la música wagneriana que pera esser estudiada ab conciencia, els crítichs deuen haverla de sentir dos ó tres vegadas.

Y com siga que circunstancias especials creyém que s' oposarán á que 's representi novament, vels'hi aquí de quína manera 'ns veurém impossibilitats de fer el crítich judici que ab tota la bona voluntat desitjavam y que 's mereixia el simpátich artista-escriptor V. Colominas.

Aixís, á cop d' ull, sols podém dir que 's tracta d' un drama virulent, escrit ab una bona voluntat y una sinceritat assombrosas, condicions que s' estrellan sovint contra la inexperiencia literaria y el desconeixement de la forma teatral.

Esperém jutjar al jove dramaturch en alguna obra mes quieta, mes personal y de no tanta volada pera poder unir el nostre aplauso imparcial y sincer al dels amichs impetuosos que... li volen mal.

ARENAS DE BARCELONA

Transformadas en un grandió Circo Eqüestre, d' una cabuda inmensa, el dissapte hi va debutar una notable companyia acrobática, gimnástica, cómica, etc., de la qual ne forman part fieras y mansos, artistas entremaliats y altres graciosos.

Ha sigut una bona idea la d' europeisar aquest local, ahont s' hi podrián exhibir espectacles grandiosos, al estil dels grans Circos de las primeras capitales del món.

Bé es veritat que d' aixó 'n sofreix la titulada *Fiesta nacional*, cada día més de Cala Baixa.

N. N. N.

La dona no enganya may;
la dona val més que l' home.

La dona no enganya may
si l' home la fa ditxosa.

Si la dona ven l' amor,
qui té menos culpa es ella.
Si la dona ven l' amor
l' home 'l compra y l' arrossega.

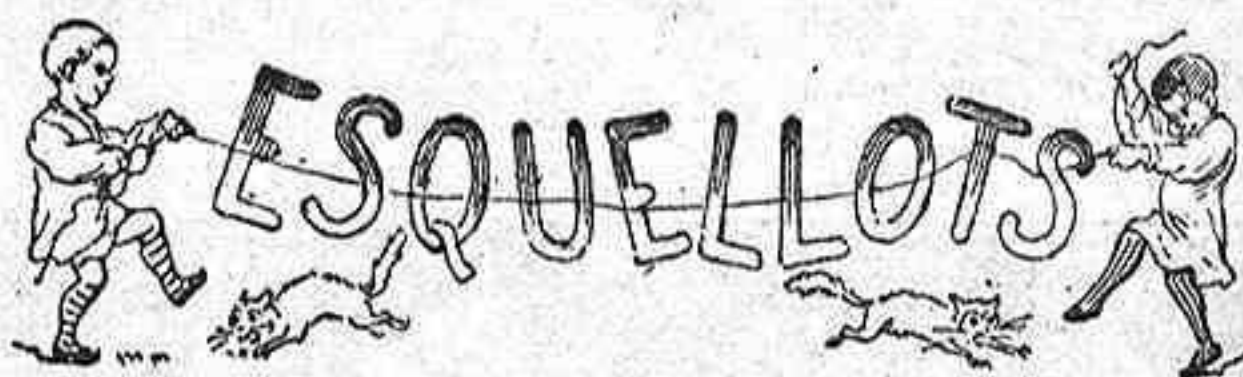
La dona tot lo que fa
sab, perque es viva, es notori.
La dona tot lo que fa
no será bó, pero es lògich.

Si 'l marit carrega 'l mort
no 't preocupis del fulano.
Si 'l marit carrega 'l mort
es que pot ben carregarlo.

¿Dius qu' ets vell y que no sabs
qu' es amor? ¡Gran sort la teval!
Dius qu' ets vell y que no sabs...
¡No sabia pas tant Séneca!

Sempre proclamo l' amor,
sempre enalteixo la dona.
Sempre proclamo l' amor,
per xó els dos m' estiman forsa.

ANDRESITO

El cónsul de Fransa á Barcelona ha honrat al nostre alcalde Sanllehy ab una carta acompanyatoria de una fotografia, que bé equival á una executoria de noblesa... democrática.

Com que 'l cónsul representa á una nació republicana, está clar que no pot nombrarlo ni Duch, ni Marqués, ni Comte, ni Baró. Pero, en cambi, el nomena una cosa que val y significa més que tot aixó, el nomena *Idol*.

«*Idole des toulousains.*»

* *

Ja sabém, donchs, lo que 'ns toca als barcelonins, cada vegada que haguém de passar pel seu davant.

Ferli una fonda reverencia y destapar, si la tením á la má, una botella de Champany... ó sisquera de *Blanquet de Limoux*, qu' es un vinet espumós d' aquellas terras molt agradable.

Crech que aquests serán sempre 'ls sacrificis mes acceptes al simpátich *Idol des toulousains et des toulousaines*.

Per majoría de vots l' Ajuntament acordá la senmana passada enviar representació á l' Assamblea regional de Valencia.

Els regidors lerrouxistas, en número de 13, votaren en contra.

No sense avants haver promogut una discussió empenyadíssima, suposant que á Valencia, el día de l' arribada dels catalans, hi haurá escenas desagradables.

Crech que 'ls lerrouxistas se poden pendre totas las llibertats, que vulguin, menos una: la de posar en dupte 'ls sentiments hospitalaris de la ciutat germana.

Perque aixó, ben garbellat, equival á un intolerable insult.

El diputat Rahola, en vista de que 'ls automóvils se veuen impossibilitats de vadejar rius y atravessar rieras, ha demanat al ministre de Obras Públicas que mani construhir els ponts que faltan en la carretera de Madrid á la Junquera.

Y el ministre ha respost lo que en aquests cassos diuen sempre 'ls ministres:—Ja m' ho estudiaré.

* *

Y ara ja podém esperar assentats que 'l ministre s' ho acabi d' estudiar.

A últims del sigle XVII va construhirse aquell camí: hem entrat al sigle XX, y aquesta es l' hora en que 'ls ponts que hi faltan encare han de projectarse.

Jo ja ho veig: els governs centralistes volen que 'ls estranjers, al fixarse en que tenim á Espanya carreteras de primer ordre sense ponts, conservin en tota la seva integritat pintoresca la impressió de la famosa frase de Dumas, pare: «L'Àfrica comensa al Pirineu.»

Decididament la centralisació, tal com aquí 's practica, constituheix un gran sistema, quan no per altra cosa, per conservar el caràcter típic de la nació espanyola.

Decididament no hi ha medi de accontentar als enemics de la *Solidaritat*.

O sino llegeixin días enrera un periódich enemich de Catalunya:

«La Diputación solidaria está tocada del propio mal que adjudica á los oligarcas. Habla Abadal en el Senado, y su discurso, de amplia crítica y de acerba censura, no cede en apego á la forma y á la extensión á los de cualquiera parlamentario. Y Carner, y Hurtado, y Suñol, y Ventosa, toman parte en el torneo, acuden á la liza retórica, concediendo á la comezón lingual de que tanto y anto nos quejamos todos, una importancia enorme.»

Ja ho veuen: quan els diputats solidaris callaven se 'ls atacava pel seu silenci.

Y ara que parlan se 'ls ataca perque parlan massa. Si bé es de creure que se 'ls ataca perque parlan bé.

Pera contentar als enemics de Catalunya, casi casi no tindran altre medi que ensajar en las Cortes el llenguatge dels muts.

Fer discursos per senyas.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA saluda ab tota l'efusió del seu cor als simpáticos individuos de la rondalla ferrolana *Airinos d'a mina terra*, que portan en els seus cants inspirats els ecos efusius y carinyosos de l'ánima gallega.

Ja sabem que avants d'empendre la seya artística excursió hagueren de fer protestas repetidas de que aquesta no tenia caràcter polítich de cap mena. Certs esperits recelosos en tot veuen intencions políticas y de las més tremendas, atentatorias á lo qu'ells ne diuen ab molta prossopopeya «la unidad intangible de la nación española.»

Preocupacions, res mes que preocupacions.

* *

Espanya es hermosa per la varietat extraordinaria dels seus matisos. Y la comprenen mal y no l'estiman gota ls que voldrien convertirla en un immens hospici, ahont tot siguiés igual y uniformat.

Contra aquesta tendencia absurda y antipática protestan las regiones contínuament ab las espontáneas expansiones del seu caràcter nadiu. Y en aquest sentit els coristas catalans al escamparse per Espanya pera donar á conèixer las inspiracions del immortal Clavé, y 'ls rondallayres gallegos venint á Catalunya á fernes saborejar els *airinos* de la seva terra realisan obra política bona, sana y sobre tot espanyola... molt mes espanyola que la que sustentan els partidaris de un' artificial y forsada uniformitat.

Llegeixo:

«El Congreso ha aprobado y ha enviado al Senat pera que l'aprobés, un projecte de ley restablant las antiguas tarifas del impost de cédulas personales.»

Aquesta vegada 'l poble ha guanyat.

Com guanyará sempre que s'ho proposi y s'hi empenyi.

Perque contra 'l vici d' exigir lo que no 's deu, hi haurá sempre la virtud de no pagar lo que no 's vol.

L' Ajuntament de La Bisbal vá pendre l' acort de batejar un carrer de aquella població ab el nom de *Solidaritat catalana*.

Algúns regidors van votar en contra.

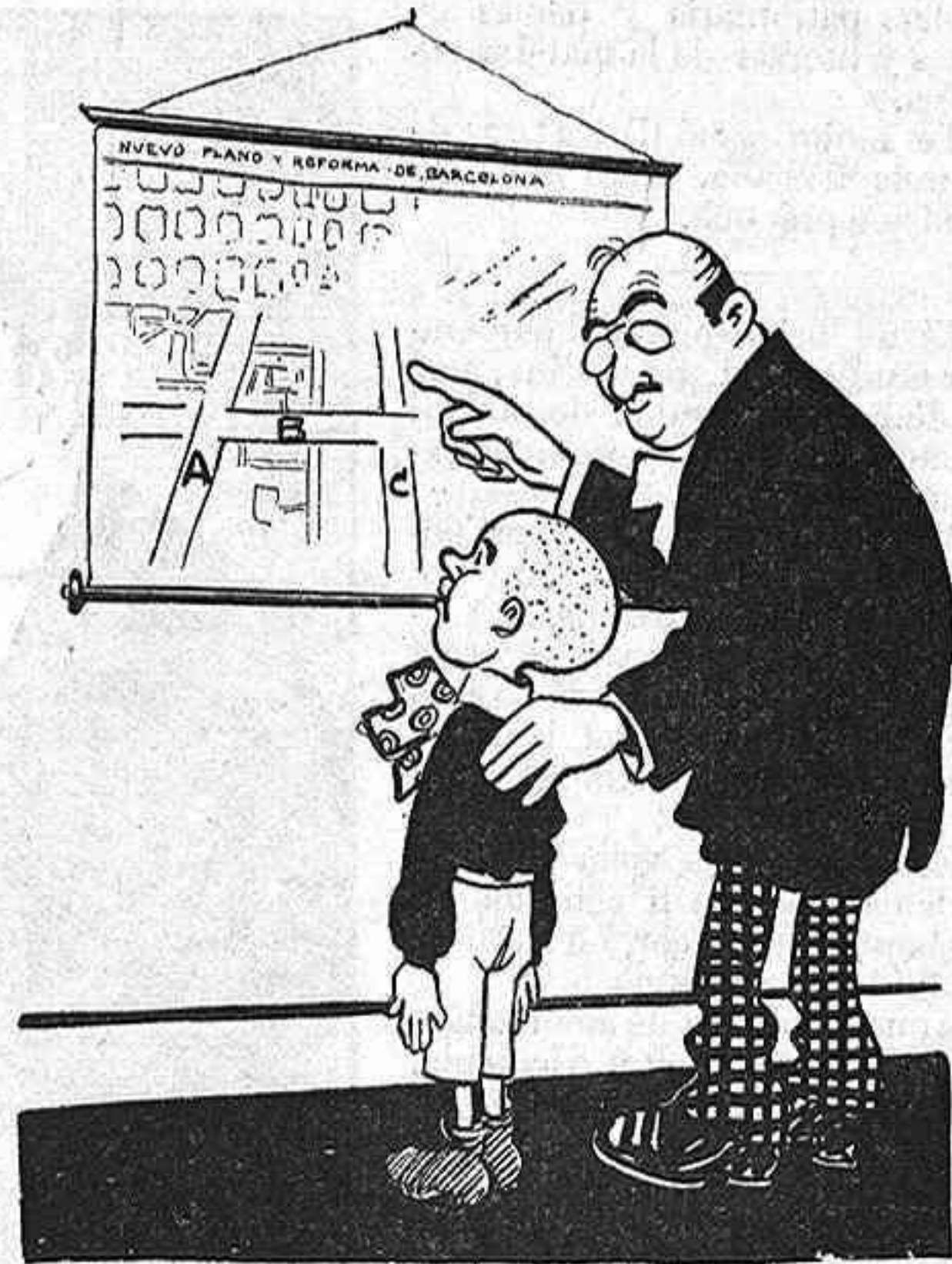
Y 'l governador de Girona, fundantse ab que l' acort no s' havia prés unánimement, vá revocarlo.

* *

Vels'hi aquí un nou sistema que si s' adoptés en tots els cassos, deixaría en un carreró sense sortida á tots els governs que intentessin fer passar determinadas lleys.

Ja voldria veure com se las compondria l' Amo Toni pera plantejar las Lleys de sufragi y de Administració local, ab tot y contar en las Cortes ab una immensa majoria.

CONSEQUÈNCIES DE LA REFORMA

—¿Veus? Ara 'ls carrers, en compte de noms, portarán lletras. Aixís, sabent el Narro, ja podrás dir que sabs tota la *Guía de las calles de Barcelona*.

Be es veritat que aquest sistema s' aplicaría ó deixaría d' aplicarse, segons las conveniencias dels que manan.

De todas maneras el gobernador gironí, com inventor del mateix, s' ha fet acreedor á una recompensa.

Jo proposo que li regalin un *embut* d' honor.

Díu un periódich:

«Fins á la fetxa han ingressat en concepte d' entradas y venta de abonos en la Exposició Internacional d' Art, 118,175 pessetas.»

Un bonich pico.

Pero ara falta saber lo que s' ha gastat, en festas, concerts y altres medis d' atraure concurrència. Perque bé podría donarse 'l cas de que l' Ajuntament se posés en la situació de certs empresaris, que per donar més de lo que cobran y no treure comptes, acaban per arruinar-se.

La primera tungada dels discursos pronunciats en el Congrés pels diputats solidaris, ab els quals se varen donar á conèixer tan ventatjosament algúns oradors nous, no 's pot negar que resultá brillantíssima.

Un solidari deya:

—Els nostres diputats fan oposicions en la difícil assignatura de fer la felicitat d' Espanya. Y 'l Tribunal de la opinió pública 'ls ha donat á tots ells la nota de sobresalient.

Son abominables els crims que 's cometen, en especial á Madrid contra la dona.

Una aberració amorosa 'ls inspira; pero no per aixó resultan menos condemnable, y no hi val á atenuarlos calificarlos de *passionals*.

Las passions més cegas, més avassalladoras son susceptibles d' enfrenament. Un cástich sever no hi ha dupte que aclariria las enterbolidas potencias dels criminals.

* *

Días enrera *La Vanguardia* proposava un medi que no careix d' originalitat.

Per tallar de una vegada aquesta constelació malvada fora del cas promulgar una nova ley de jurisdiccions, en virtud de la qual els cassos de *feminicidi* serían jutjats per un tribunal secret d' espanyolas, sense més penalitat que la de garrot vil á porta tancada y la reclusió celular per-

À BELLAS ARTS

pétua als inductors y *jaleadors*, dramaturgos, criminógrafos, sar-suelers patibularis y demés artistes y literats de la mateixa calanya.

Té molta rahó l' autor de aquesta troballa. Aixó seria feminisme práctic.

El fill primogénit del emperador Guíllém, el Kronprinz, acaba de heretar la suma de 40 mil franchs de una manera molt estranya.

Morí á Gorze, insignificant poblet, una viuda de 66 anys nomenada Clotilde Larchez. ¡Y figurinse quína sería la sorpresa del notari que procedí á l'obertura del testament, al trobarhi una apassionada carta d' amor dirigida al príncep!

En ella aquella vella solitaria li demanava que li concedís un reconet en el seu cor, oferintli en cambi la seva fortuna.

Aquest epissodi de amor estantís ha fet riure molt á Alemanya, que tanta fama té de nació seria.

Ara que á La Haya está reunit el Congrés de la Pau, no 'm sembla inoportú apuntarhi la següent notícia ó si vostés volen el següent canó:

Té 40'6 centímetros de diámetre y pesa 182 mil kilos. La seva carga es de 270 kilos de pólvora sense fum. El projectil té una velocitat inicial de 750 metros per segon y un alcans de 23 kilómetros (com de Barcelona á Sabadell) y á una distancia de 2,000 metros perfora totas las corassas conegudas.

Té una altra ventatja: la de ser baratet. Cada pessa no vé á costar més que uns 5 milions de pessetas.

Aquesta invenció es del Nort-América, la terra clássica de la Pau y la Llibertat.

Uns grans aficionats á fer excursións á fora, justifican la seva afició prenent que 's dedican ab entussiasme á estudis práctichs de Historia Natural.

Y á pesar de tot, els seus estudis se concretan á fer suculentas arrossadas.

—En un arrós—díu un dels més entussiasmas y més farts de la colla—hi entran els tres regnes de la naturalesa. El pollastre, el peix y 'l llart, regne animal; l' arrós, l' all, el julibert, tomátech, céva, pesols, etc., etc., el regne vegetal; y la sal el mineral. De manera que al fer un' arrossada 's pot dir que 'ns traguém tota l' assignatura.

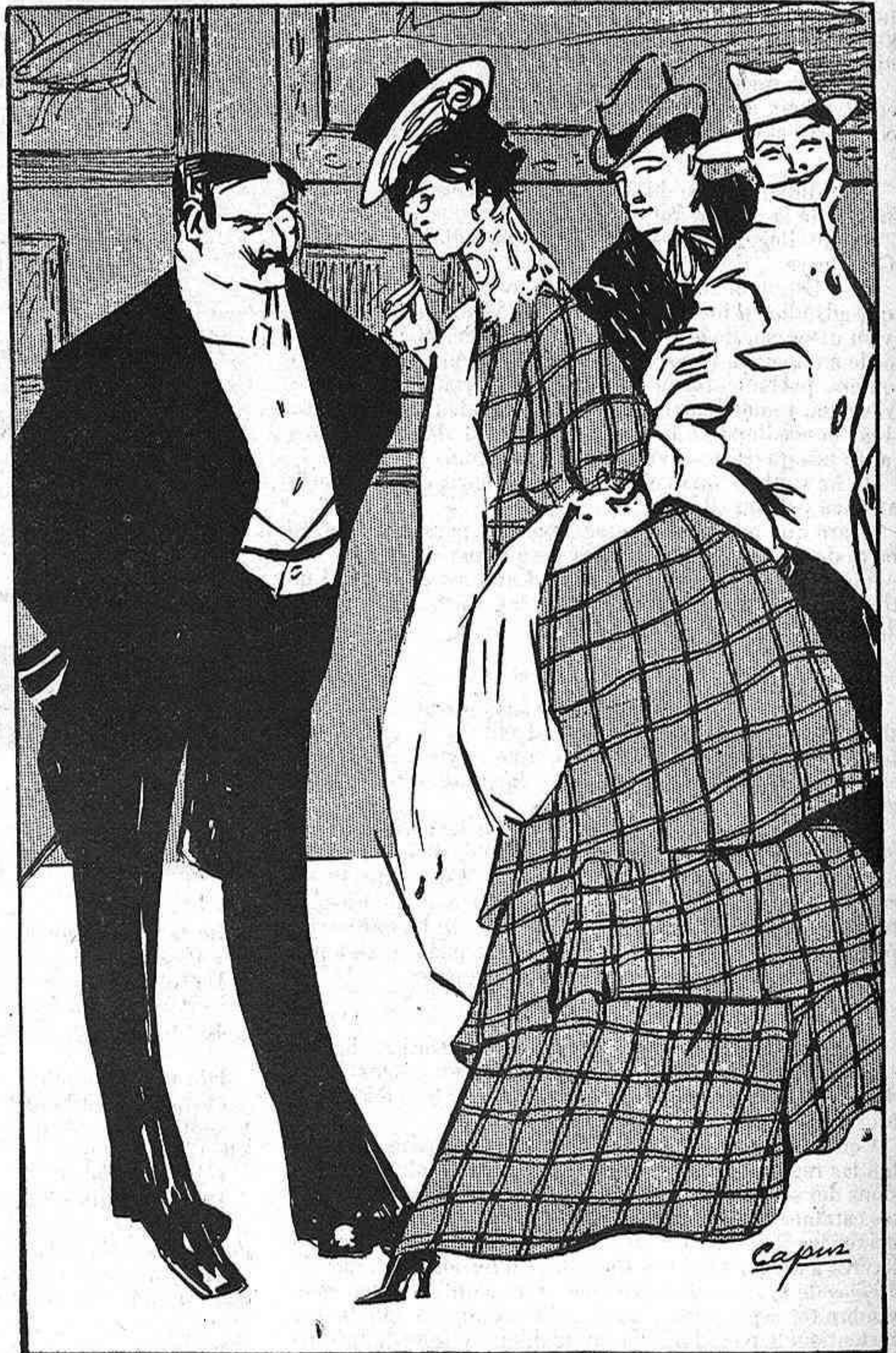
Nosaltres no varem presenciaria la marxa del tren especial, organiat pel actú empressari d' espectacles don Alacandro, pera anar á Madrit á armar xerinola, pero á jutjar per lo que díu *El Noticiero*, devía ser una cosa imponent.

Imaginínse—y aquí cedim la paraula al diari de 'n Peris Mencheta—que entre los *expedicionarios* figuraban los señores *Careaga, Jofra, Oliva y Zurdo de Olivares*.

Es á dir, el valor, la sabateria, la eloqüencia y la verdadera representació de las verdaderas classes obreras...

Tant si riuen com nó, m' es impossible callarm'ho.

Contemplant aquest quarteto,

—Es apropósit aquest vestit pera visitar la Exposició.

—¿.....?

—Tot son quadros!...

tothom dirá lo mateix:
O aquí passa alguna cosa
ó aquí... no va á passar res.

Una noticia de dugas caras.

La senyoreta Barrientos, la gentil *Rosina del Barbieri*, ha cambiat repentinament de nom.

Ja no es la senyoreta Barrientos: ara es la senyora de Keen,

Lo qual vol dir que la aplaudida diva ha deixat las taulas pera casarse ab un distingit argentí d' aquest apellido.

Devant d' un fet consumat, no 'ns queda més remey que baixar el cap, després de formular emperó la més enérgica protesta.

La escena lírica ha perdut una de sas més llegítimas glorias.

El gremi del matrimoni ha guanyat una hermosa associada.

Felicitém á Himeneu.
Doném el pésam al Art.

Grave es lo qu' está succehint al mitjdia de Fransa ab motiu de la crisi vinícola regnant en aquella regió; pero encare més grave es la forma en que la premsa barcelonina dona compte dels aconteixements que allí 's desenrotllan.

Díu—verbi gracia—un diari de la localitat parlant dels disturbis de Perpinyá:

«A las diez y media el edificio de la prefectura estaba ardiendo por todas partes.»

¡Horroritzémnos!

***

Pero una vegada horroritzats, seguím llegint:

«Los desperfectos que el incendio ha causado en la prefectura, carecen de importancia.»

¡Deshorroritzemnos!

***

Y ara que tan inútilment ens hem horroritzat y deshorroritzat, fem un' altra cosa.

Admiremos de la frescura ab que 'ls nostres diaris se burlan dels lectors, donantlos en un mateix número, en una mateixa página, en una mateixa columna noticias tan evidentment contradictorias.

Després dirán del mentir de la *Gaceta*...

¡Bonas *Gacetas* están els diaris d' informació!..

Lo que may s' havia vist.

En la sessió municipal del dijous el regidor llibertari senyor Zurdo va presentar una proposició.

Y al venir la hora de votarla, tothom va ferho en contra.

Fins—agárrinse bé—¡fins el mateix autor!..

¡Si sería *ab-zurda* la proposició del senyor Zurdo!..

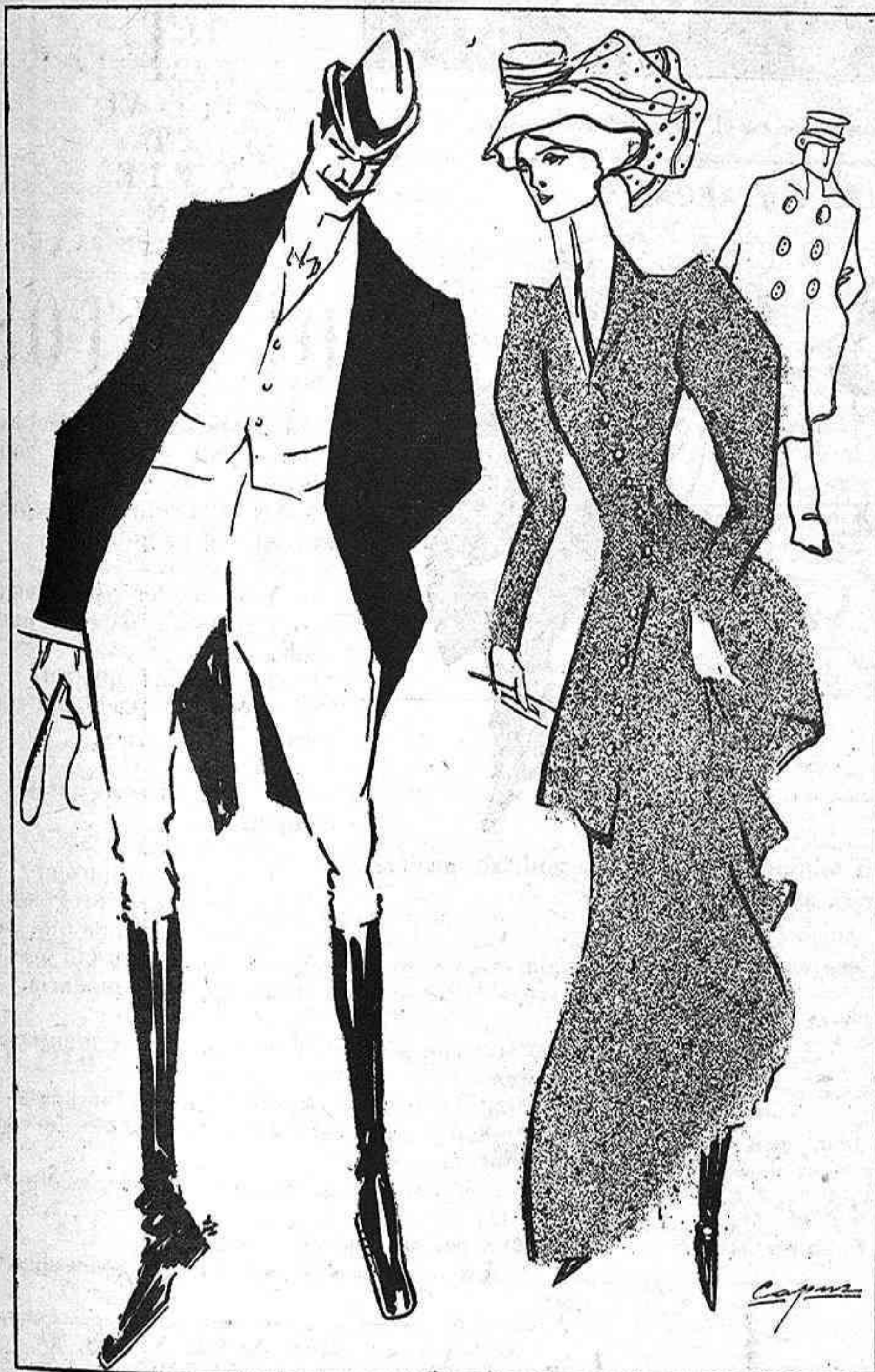
Xascarrillo de postres:

Un metje vell auscultá á una malalta de formas exuberants. Passa una llarga estona ab l' oído aplicat sobre aquell tou coixinet. Extranyesa de la malalta y demás individuos de la familia qu' estavan presenciant l' operació y que no saben com explicarse tanta tardansa. Per últim el metje deixa anar un petit ronch. S' hi havia adormit.

Y quan el despertan exclama:

—Dispensin: ¡ay! s' hi estava tan bé!..

DESPRÉS DE LAS CARRERAS

—¡Pobre jockey!.. Mira; reventat com una magrana...

—Bé, sí; pero ¡caball ha arribat á la meta.

NOTAS DE CASA

Avuy dijous, á las 9 del vespre, tindrà lloch al teatro Principal una funció de Beneficencia, á favor de las *Escolas dels Districtes según y sisé*. El programa, forsa interessant, se compón de obretas dramáticas y líricas, exercicis gimnásticos, concert á piano y concert vocal pel *Orfeo* de las *Escolas del Districte según*.

∴ L' *Orfeo Barcelonés*, instalat, com saben nostres lectors, al carrer del Compte del Assalt, 26, celebrá el passat dissapte la inauguració del seu nou hostatge social ab una brillant festa musical en la que hi prengueren part el coro y varis distingits artistas.

∴ L' *Associació Musical* de Barcelona doná el dia 22 una notable sessió de *Música de Camera*, tenint-ne anunciada per avuy un' altra en el seu local del carrer de la Canuda.

∴ El diumenje se celebrará en el *Centre de la Dependencia Mercantil* del carrer de Mendizábal una reunió en la qual se donará á conèixer un treball polítich-económich, ahont s' estudia la manera de plantejar immediatament l' autonomia administrativa municipal y provincial.

∴ Hem rebut el magnífich cartell ab que la Societat Anónima *Aguas y Sales de Mediana de Aragón* anuncia els seus productes, tan populars ja en tot' Espanya.

El cartell, degut al gran Capiello, es un' obra originalíssima y digna per tots conceptes del crèdit que la casa anunciadora disfruta en el mercat.

TRENCA-CAPS

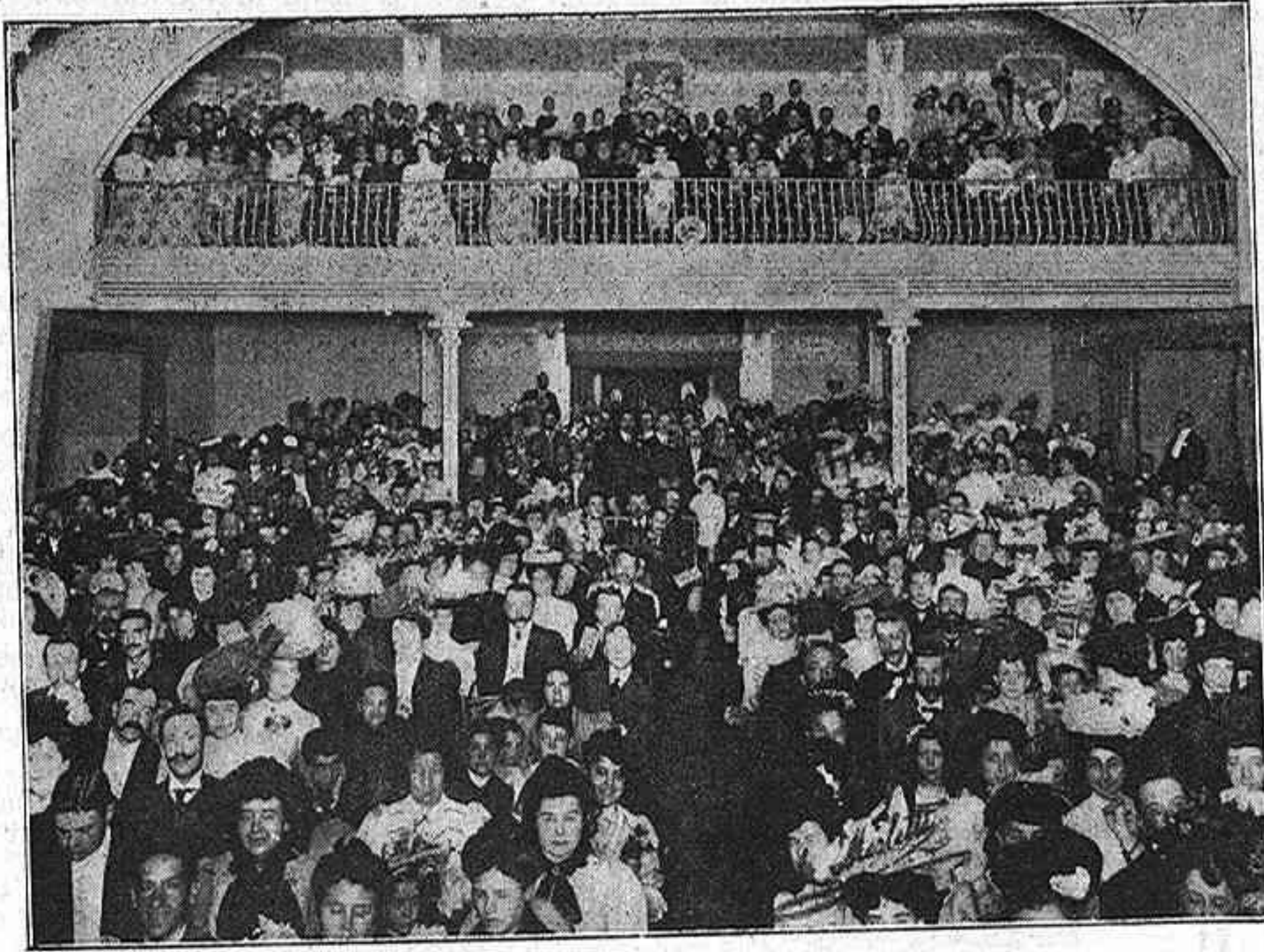
XARADA-ANUNCI

Donya *Total Segona-quarta-prima* y *Prima-doble-terça* ha perdut una gosseta molt *quarta-quarta*, puig no més té que mitja *prima-quarta*. Té una petita *segona-prima* de color fosquet en una *quarta-inversa-prima* y s' anomena *Prima-terça-quarta*.

Dita senyora, qu' es molt *terça-prima*, regalará al portador de la

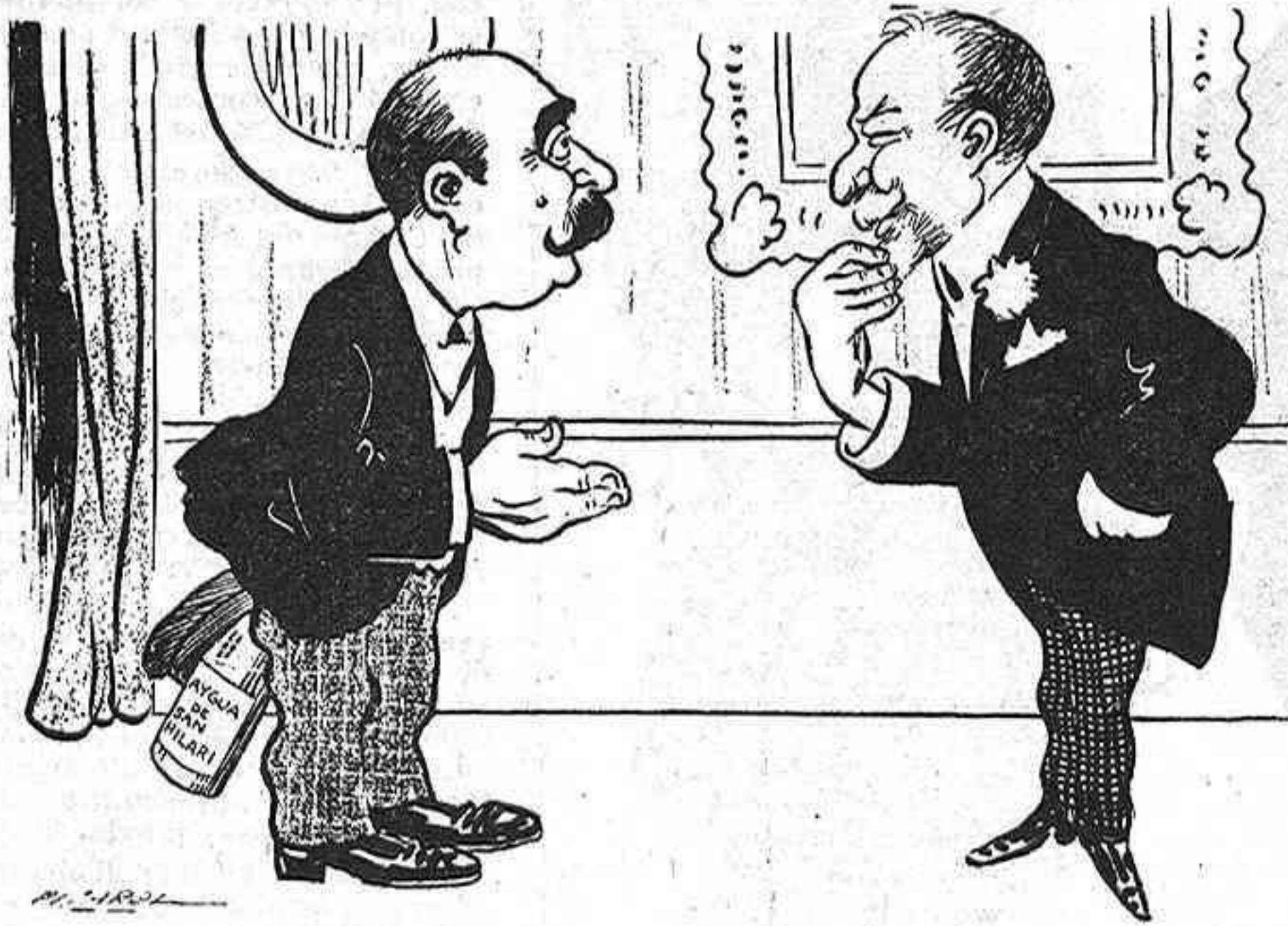

FESTA FILARMÓNICA

Primera audició del Gramophon en el Saló del Poliorama.

EN NOGUÉS Y L' ARCALDE

—Home, vostés que tractan d' adquirir pedreras, ¿no podrien quedar-se'm la meva? Cregui que 'm farían un gran favor.

hermosa gosseta, un *Hu-quart-ter*s que canta molt bé y una *quarta-segona* ben ensucrada.

Dirigirse al número nou de la plassa de Santa Total y la portera, que 's diu *Tersa-segona* y es bastant *segona-quarta*, indicarà el pis.

MR. GERMAIN LACAI

ANAGRAMA

En Japet, que per l' art de la pesca tothom diu qu' es un home especial, ahir vespre una *tot* va comprarne per un duro á n' el fill de 'n Total.

COLL DE CLAU

TARJETA

A

M. MARSAL ALBÓ

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul de una aplaudida sarsuela.

MOKA SOKA Y C.^a
ROMBO

1.ª ratlla: consonant; 2.ª: temps de verb; 3.ª: nom d' home; 4.ª: ofici d' home; 5.ª: verb; 6.ª verb y 7.ª: consonant.

AMADEU NADAL
CONVERSA

—Mira Roca, 'ls quartets aquests pítals lleugerament ¿eh?

—¿Ab color rosat ó blavós?

—Res de colorayna: senzillament ab lo que t' he dit.

MR. GERMAIN LACAI
GEROGLÍFICH

T

: : VI

T

VIE

N

MOKA SOKA Y C.^a

QUÈNTOS

El metje acaba d' auscultar á un malalt que está molt grave.

—¿Hi está content en aquesta casa?—li pregunta.

—Sí, senyor.

—Y de lloguer ¿quán paga?

—Vinticinch duros mensuals.

—Y 'ls vehins ¿qué tal?

—Tots gent pacífica y conforme.

—¿Y l' amo?

—Un senyor molt amable y complascent.

—¿Ahont viu?

—Y ara, senyor metje, ¿per qué 'm fa aquestas preguntas?

—Veurá: fa temps que vull

mudarme, y com que aquest pis me sembla que 'm convé, el dia que vosté se 'n vagi, me 'l quedaria.

Un acreedor sorprén á un seu deutor menjantse un capó.

—Mentida sembla—li diu—que no 'm pagui lo que 'm deu, y tingui el valor de menjar-se un capó en presencia meva!

—¡Ah! Si sapigués perque me 'l menjo, 'm tindria llástima!

—¿Per qué se 'l menja, á veure!

—Perque estich tan tronat, que no podía mantenirlo.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

VAN PUBLICADOS 103 VOLÚMENES

COLECCIÓN DIAMANTE (edición López)

1. <i>E. de Campoamor</i>. Doloras, 1.ª serie. 2. — Doloras, 2.ª serie. 3. — Humoradas y cantares. 4. — Pequeños poemas, 1.ª serie. 5. — Pequeños poemas, 2.ª serie. 6. — Pequeños poemas, 3.ª serie. 7. — Colón, poema. 8. — Drama Universal, poema, primer tomo. 9. — Drama Universal, poema, segundo tomo. 10. — El Licenciado Torralba. 11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie. 12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie. 13. <i>E. Pérez Escrich</i>. Fortuna. 14. <i>A. Lasso de la Vega</i>. Rayos de luz. 15. <i>Federico Urrecha</i>. Siguiendo al muerto. 16. <i>A. Pérez Nieva</i>. Los humildes. 17. <i>Salvador Rueda</i>. El gusano de luz. 18. <i>Sinesio Delgado</i>. Lluvia menuda. 19. <i>Carlos Frontaura</i>. Gente de Madrid. 20. <i>Miguel Melgosa</i>. Un viaje á los infiernos. 21. <i>A. Sánchez Pérez</i>. Botones de muestra. 22. <i>J. M. Matheu</i>. ¡Rataplán! 23. <i>Teodoro Guerrero</i>. Gritos del alma. 24. <i>Tomás Luceño</i>. Romances y otros excesos. 25. <i>L. Ruiz Contreras</i>. Palabras y plumas. 26. <i>Ricardo Sepúlveda</i>. Sol y Sombra. 27. <i>J. López Silva</i>. Migajas. 28. <i>F. Pi y Margall</i>. Trabajos sueltos. 29. <i>E. Pardo Bazán</i>. Arco iris, cuentos. 30. <i>E. Rodríguez Solís</i>. La mujer, el hombre y el amor. 31. <i>M. Matoses (Corzuelo)</i>. ¡Aleluyas finas! 32. <i>E. Pardo Bazán</i>. Por la España pintoresca (viajes). 33. } <i>A. Flores</i>. Doce españoles de brocha gorda. 34. } 35. <i>José Estremera</i>. Fábulas. 36. <i>Emilia Pardo Bazán</i>. Novelas cortas. 37. <i>E. Fernández Vaamonde</i>. Cuentos amorosos. 38. <i>E. Pardo Bazán</i>. Hombres y mujeres de antaño. 39. <i>J. de Burgos</i>. Cuentos, cantares y chascarrillos. 40. <i>E. Pardo Bazán</i>. Vida contemporánea. 41. } <i>Jacinto Labatla</i>. Novelas intimas. 42. } 43. <i>Fr.ª Sarasate de Mena</i>. Cuentos vascongados. 44. <i>F. Pi y Margall</i>. Diálogos y Artículos. 45. <i>Charles de Bernard</i>. La caza de los amantes. 46. <i>Eugenio Sué</i>. La Condesa de Lagarde. 47. <i>Rafael Altamira</i>. Novelitas y cuentos. 48. <i>J. López Valdemoro (El Conde de las Navas)</i>. La niña Araceli. 49. <i>Rodrigo Soriano</i>. Por esos mundos... 50. <i>Luis Taboada</i>. Perfiles cómicos. 51. <i>B. Pérez Galdós</i>. La casa de Shakespeare. 52. <i>J. Ortega Munilla</i>. Fífina.	53. <i>F. Salazar</i>. Algo de todo. 54. <i>Mariano de Cavia</i>. Cuentos en guerrilla. 55. <i>Felipe Pérez y González</i>. Peccata minuta. 56. <i>Francisco Alcántara</i>. Córdoba. 57. <i>Joaquín Dicenta</i>. Cosas mías. 58. <i>J. López Silva</i>. De rompe y rasga. 59. <i>Antonio Zozaya</i>. Instantaneas. 60. <i>José Zahonero</i>. Cuentecillos al aire. 61. <i>Luis Taboada</i>. Colección de tipos. 62. <i>Beaumarchais</i>. El Barbero de Sevilla. 63. <i>Angel R. Chaves</i>. Cuentos de varias épocas. 64. <i>Alfonso Karr</i>. Buscar tres pies al gato. 65. <i>Francisco Pi y Arsuaga</i>. El Cid Campeador. 66. <i>Vital Aza</i>. Pamplinas. 67. <i>Antonio Peña y Goñi</i>. Río revuelto. 68. <i>Enrique Gómez Carrillo</i>. Tristes idillos. 69. <i>Nicolás Estévez</i>. Calandracas. 70. <i>V. Blasco Ibáñez</i>. A la sombra de la higuera. 71. <i>A. Dumas, hijo</i>. La Dama de las Camelias. 72. <i>Joaquín M. Bartrina</i>. Versos y prosa. 73. <i>Francisco Barado</i>. En la brecha. 74. <i>Luis Taboada</i>. Notas alegres. 75. <i>Xavier de Montepin</i>. La señorita Tormenta. 76. <i>Antonio Zozaya</i>. De carne y hueso. 77. <i>Xavier de Montepin</i>. Muerto de amor. 78. <i>Conde León Tolstói</i>. Venid á mí... 79. <i>Alfredo Calderon</i>. A punta de pluma. 80. <i>Enrique Murger</i>. Elena. 81. <i>Luis Taboada</i>. Siga la broma. 82. <i>Laura García de Giner</i>. La Samaritana. 83. <i>Cyrano de Bergerac</i>. Viaje á la luna. 84. <i>Eugenio Antonio Flores</i>. ¡Huérfana! 85. <i>Iván Tourgueneff</i>. Hamlet y Don Quijote. 86. <i>Alicia Pestana (Caiel)</i>. Cuentos. 87. <i>Angel Guerra</i>. Al sol. 88. <i>T. Dostoyevsky</i>. Alma infantil. 89. <i>Edmundo de Amicis</i>. Aire y Luz. 90. <i>Laura García de Giner</i>. Valentina. 91. <i>Edmundo de Amicis</i>. Manchas de color. 92. <i>Voltaire</i>. Zadig y Micromegas. 93. <i>Manuel Ugarte</i>. Mujeres de París. 94. } Obras menores de Cervantes. 95. } 96. <i>Juan Pérez Zúñiga</i>. Chapuceras. 97. <i>Voltaire</i>. Cándido. 98. <i>Goethe</i>. Las amarguras del joven Werther. 99. <i>Jacinto Benavente</i>. Teatro rápido. 100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo. 101. <i>J. León Pagano</i>. La balada de los sueños. 102. <i>Angel Guerra</i>. Polvo del camino. 103. <i>Camilo Castello Branco</i>. María Moisés.

A 2 reales cada uno

Ultimas novedades

<i>Fruyt d' amor</i> , per <i>J. Burgas</i> .	Ptas. 2
<i>El cocinero de Su Majestad</i> , por <i>M. Fernández y González</i> . (Nueva edición).	» 8
<i>Compendio de electricidad práctica</i> , por <i>H. Schoentjes</i>	» 3
<i>El Mistic</i> (4.ª edición), per <i>Santiago Rusiñol</i> .	» 1

RENACIMIENTO REVISTA MENSUAL
DIRIGIDA POR
G. Martínez Sierra

Mayo, 1907 — Un tomo, Ptas. 2

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certifiat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas

PER SANT JOAN, FOCHS

¡Tot va cremal... El famós jipi,
el borrar d' aquells comptes,
el pendó de las heridas,
las llegendarias escombras

els muebles, las firmas falsas,
els crucifijos, las porras...
¡Aquesta sí que va ser
una foguera patriótica!